

крѣпата си за която и да било обща работа, нима би върналъ празенъ нѣкой сиромасъ, който се е обърналъ къмъ него за крина жито, за добитѣкъ или за малко пари? Разбира се, че не. Изъ тоя пѣтъ той бѣше трѣгналъ по неговитѣ стѣпки.

Лошото дойде по-късно. Той напусна работата си, започна да пие, разори се, скара се съ всички. Най-послѣ той посегна на чуждото, започна да краде. Той, синътъ на дѣдо Добри — най-честниятъ и най-правиятъ човѣкъ — другаръ на Тачката и крадецъ! Но кривъ ли бѣше той за това? И въ сжщностъ, както говорѣше Радуловъ, кое хората наричатъ добро и кое зло? Прѣзъ цѣлия си животъ Вълчанъ бѣше вършилъ само неправди и прѣстѣпления. Даваше пари съ безбожна лихва, даваше една крина жито за двѣ и за десетъ. Тѣй бѣше и забогатѣлъ. Нима това не бѣше кражба? И само това ли е? Само това ли е? Грозданъ повтаряше тия думи, ясно виждаше прѣдъ себе си образа на баща си и сѣкашъ чакаше отговоръ отъ него. Старецътъ, загрижено загледанъ прѣдъ себе си, недовѣрчиво поклати глава и както приживѣ — бавно продума: „Всѣка коза за свой кракъ виси. Вълчанъ наистина е лошъ човѣкъ.“ — Безъ право той взе нивитѣ ми, — продължаваше Грозданъ, — оставя ме на поляната. Изедникъ! Лѣжецъ! Рѣшилъ съмъ да го убия! — Угасналитѣ очи на стареца, замръжени отъ надвисналитѣ вѣжди, се потопиха въ земята. Той нищо не каза. — И азъ затуй послушахъ Тачката, говорѣше Грозданъ, защото не искахъ да го оставя да се гаври съ Бога. Затуй взехъ вѣнеца. „Не го взе“, отвърщаше баща му, „а го открадна. Даденото отъ Вълчана на черква, не е Вълчаново вече. Грѣхъ извърши ти, синко, голѣмъ грѣхъ!“

Грозданъ изпѣш ка и се прѣвъртѣ на леглото. Видѣнието на Исуса отново се изправи прѣдъ него. Душата му се окървяваше отъ болка. Слѣдъ толкова мъчителни